

Librii 27 Mart - 1946.

11029/j

Mult Stimat Doamnelor Maiorescu,

Vă mulțumesc pentru cuvintele ce-mi trimiteți. Me
desăvârșesc convingerea mea despre Doamna, ca
părinte plin de îngrijire al tineretului cu nă-
ștință și muncă.

Voi răspunde pe scurt tuturor întrebărilor.
După reînțărirea mea din București, din drumul
către străinătate, de la Budapesta - unde oânduim
în trecere unele lucruri la revistă, - mi-a eho-
mat acasă vestea că tatăl meu e bolnav.
M'am întors, și - la trei zile, în ajunul Cră-
ciunului - am rămas orfan. Am îndurat o
boală grea și neașteptată, tatăl meu era
om în plină vigoare și în floarea vârstei -
Eu am fost nepus fără nici o pregătire la
această supere bruscă, din a cărei nedu-
merire nici azi nu m'am recules. Am per-
dut un părinte iertător, tocmai în ceasul

când puteam să-i aduc o mângâiere pentru o viață petrecută în griji - și un suflet senin și inteligent de care mă apropiam totdeauna ca de o întrupare a bunătății și a trezviei de minte.

Această întâmplare a ochimbat tot costul meu. La Paris nu mai puteam merge, fiindcă trebuia să rămân pe lângă ai mei, - și apoi și mijloacele materiale îmi lipseau. Aveam primit deci postul de „secretar al doilea” la „Asociațiune”, retribuit cu 150 lire pe lună. De la societatea „Transilvania” din București nu mai primesc de atunci nimic. Nici bani, nici răspuns, desigur burta îmi era rotată jumătate în Octombrie.

De frați mei, amândoi mei tineri, o soră care e într'un pension din Sibiu și un frate la liceul din Ploaj, îngrijesc eu, împreună cu mama mea, care e învățătoare la Reșinari. Avere nu a rămas. -

La Paris devenindată nu-mi stă în putință să merg. Până trăia tatăl meu, aveam și ajutor de la dânsul și nici o grijă materială pentru

ceilalți. Am de gând să merg la toamnă, - dacă se
va putea... - Cu sverta de altfel mă împac, căci
îmi dau seama, că în împrejurările actuale,
la noi în Ardeal, nu condiții românești nu se
poate aștepta la mari favorabile condiții de
trai. Se vede că e o lege care supune pe
totei despotivă, această politică în drum.
E tragicul atât de cunoscut al scriitorului
român, - care a legat de glie și pe alții
mai buni.

Perspectivă pentru viitor nu am recomandată,
decât doar speranța, că schimbând la toamnă
dl. Diaconovich postul său de secretar I cu
directoratul muntelui de pietate ce se va înființa
în București, să fie înaintat în post și să pot gă-
si aici la „Asociație” un teren mai potrivit de
munca, decât cel al proceselor verbale.

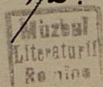
Am răspuns întrebărilor ce mi-ai adresat, cu
toată sinceritatea, dar nici decum eu gân-
dul de-a mă plânge. Dacă nu era părin-

tearea Voastră bunăvoință, le-aș fi retăcut pentru
totdeauna, căci sînt prea tînări încă, ca să
fi pierdut cu totul credința în venirea ve-
miei, cînd va număra miei mult ca astăzi
adevărata vrednicie în cumpăna vieții no-
stre de-aici.

S; apoi am mîngăierea discipolilor mei de tin-
gurațitate, cînd puțin îmi pasă de toate se-
cretariatele de pe pămînt..

Vă mulțămesc, Mult Stimată Doamnă
Măiorescu, pentru atențiunea de care mă
încredințați și Vă rog prinimiți expresiunea a-
devărată iubiri ce Vă pîrtebez

1129/2. al Voastră stimător

Oskar an Goga.

P. S. Vă mulțămesc pentru atențiunea cu care
urmăriți „Luceafărul”. Cu începerea anului nou
vom tipări și noi revista în ortografia accep-
tată de Academie.